

Chương 33

Hành Lễ

Thị trấn Tháp nằm bên bờ sông Cầu, ba thế kỷ trước từng là thủ phủ của một huyện trù phú tập trung những nghệ nhân làm gốm giỏi nhất nước. Huyện Hồ Tháp dân cư đông đúc, tấp nập xà lan đến đánh hàng để chở về các thị thành, làng quê giàu có và những thương cảng sầm uất tàu buôn ngoại quốc. Chỉ các gia chủ sang trọng mới dám trưng bát đĩa Hồ Tháp và trang trí nội thất bằng long đình, lư hương, lộc bình tráng men lam. Thời thời thế thế, thương hiệu lẫy lừng miền Bắc Bộ chỉ còn lại mang máng trong trí nhớ mờ mịt của những người sinh từ đầu thế kỷ trước. Nghệ nhân Hồ Tháp nhìn gốm sứ Trung Quốc vừa tinh xảo, vừa đa dạng kiểu dáng lại rẻ tiền mà muốn khóc. Chính sách hạn chế thông thương của nhà Nguyễn bổ sung thêm cấp độ buồn thảm cho bức tranh xuất khẩu gốm của Hồ Tháp. Nghệ nhân Hồ Tháp dù có khéo tay đến mấy cũng không thể cạnh tranh nội địa với các làng nghề được thiên nhiên ân huệ cho những mỏ sét trắng không lồ và chẳng thể chen chân nổi với những đồ dùng tân thời chế từ thủy tinh và nhựa cứng. Lâu ngày, bàn xoay, tạp dề và dụng cụ cắt xén mọc rêu, han gỉ ngoài vườn. Cư dân Hồ Tháp đổ đi tứ xứ tìm việc, cam lòng làm phụ hồ cho người Trung Kỳ, giặt giũ quần áo cho kẻ Nam Kỳ thay vì hành nghề thẩm mỹ cao quý của tổ tiên truyền tụng. Trong những ngôi làng Hồ Tháp, thừa thớt người tráng kiện. Kẻ trung niên còn sót lại giữa làng nghề kỳ cách ngôi be trạch và nung khuôn vải sản phẩm duy nhất còn bán được, ấy là tiểu sành. Rồi đến cả tiểu sành cũng ế. Người làng lấy tiểu hồng lỏi ra ghép lại trát bùn thành tường nhà và hàng rào. Khách thập phương bước trên con đường làng ẩm đạm thấy toàn tiểu sành chồng chất. Tiểu sành ế khách nhưng nhân tiện tiếng quen, người Hồ Tháp mở rộng buôn bán thêm các sản phẩm liên quan đến tiểu sành.

Phan Đăng Bách và Tú đen đi trên một chiếc xe Toyota có màu sơn đã chuyên cháo lòng. Từ ngã vào huyện lỵ, họ rùng mình khi nhìn thị trấn Tháp ủ ế trong chiều muộn. Cách địa giới trung tâm thành phố có bốn chục cây số, nhưng Hồ Tháp giống như một chiều không gian khác. Tất cả những căn nhà mặt tiền phố đều dành để kinh doanh, nhưng chỉ vài mặt hàng duy nhất: quan tài, bia mộ, tiểu sành, phướn tang và khăn xô. Nổi lên giữa những căn nhà tầng toàng là hai công trình bốn tầng dựng sát cạnh nhau, phô trương kiến trúc Gotik, và trên mái vòm xanh coban sặc sỡ, họ treo tấm biển lớn bằng phong chữ ưa nhìn: Dịch vụ Tang lễ trọn gói. Tầng tầng lớp lớp quan tài đồ chót chồng lên nhau, những phướn tang đen dựng làm mẫu phần phật theo chiều gió và các bia mộ chưa có chủ kéo dài hàng cây số khiến khách đi ngang đường quốc lộ chỉ muốn quát ga số cao nhất sao nhanh thoát khỏi hình ảnh tang tóc, u ám của phố tháp. Cứ như

thể thị trấn này tập trung cung cấp sản phẩm tang lễ cho toàn thành phố và các vùng lân cận. Năng suất cuối ngày khiến những dãy quan tài thêm thể lương và khuôn mặt buồn rười vì khách của các chủ hàng nhập nhao trong bóng tà. Theo kế hoạch, họ chia làm hai mũi: Bách và Tú đen mặc thường phục đi đường quốc lộ, còn đội đặc nhiệm sẽ theo đường phụ len giữa các cánh đồng để khỏi thu hút sự chú ý. Tuy nhiên, để xâm nhập vào buổi hành lễ trong lót của Trần Hồng Kim, chỉ một người duy nhất là Bách, không áo chống đạn, vũ khí và điện thoại. Vì vậy mức độ nguy hiểm đối với anh được đánh dấu ở mức tối đa.

Toàn bộ quãng đường dài, hai người đồng đội không nói với nhau lời nào, ngoài sự căng thẳng trước mặt nhiệm vụ nặng nề thì Tú đen dường đã quá quen với thái độ vô cảm của Bách mấy ngày nay. Đối với Bách, thế giới xung quanh anh trở thành một mặt phẳng được tráng gương chẳng thể va chạm và anh bị nhốt trong một khung ảnh ảo, ở đó Bách được trò chuyện, được yêu thương và miễn trừ đau khổ. Tú đen thì chưa phút nào dứt đầu óc khỏi những ý nghĩ duy nhất, anh vẫn trù tính tới lui cái kịch bản không thể bỏ sung và thay đổi. Họ đã có được những thông tin mật thiết từ địa chỉ e-mail mà Trần Hồng Kim đã cung cấp cho họ khẩu lệnh. Diễn đàn chỉ là nơi để phát đi thông tin chung. Hộp thư điện tử mà mỗi thành viên đều được sở hữu password mới là kênh liên lạc chính của giáo phái, trong đó họ tìm thấy vô số những bài giảng đạo cuồng của tà giáo. Ở chỉ dụ cuối cùng, Durga thông báo việc chuẩn bị cho kiến tạo và tái sinh đã hoàn tất. Một sơ đồ dẫn đường đính kèm và văn bản, và số 12 được đánh dấu trong một mặt trăng. Cái mà Trần Hồng Kim cầu kỳ gọi là “tư gia” không hiểu sao lại nằm giữa cánh đồng, nó hiển thị là một chữ thập đỏ không bị thứ gì chèn lấn xung quanh trên bản đồ, ngoài ký hiệu hình tháp cách dấu thập một quãng ngắn và hình tròn nằm ngay bên cạnh tháp. Kèm theo là những chỉ dẫn nghiêm khắc về những gì không được phép mang theo và nơi hành lễ và cách đọc mật khẩu cho người gác cổng. Kim nói rằng đêm nay sẽ có 111 thành viên tham gia tế thần. Phần lớn đều không biết mặt nhau và thậm chí không ai biết mặt Durga. Sự phối hợp nhịp nhàng và kỷ luật của chúng theo một gắn kết chặt chẽ chủ yếu dựa vào hoạt chất bí ẩn của Mắt Xanh và cảm thức tâm linh cuồng tín. Giống như thể trong chất hương thần Blue Eye đã cài đặt sẵn một mã số không thể nhìn thấy dưới kính hiển vi để giáo chủ của hội kín có thể chỉ đạo từ một góc vô hình trên Trái đất. Tất cả các loại ma túy gây ảo giác điên cuồng đang hủy diệt thế giới, hủy diệt những cơ thể tráng niên và tâm hồn khỏe mạnh. Nhưng Blue Eye, dường như được tạo ra để hủy diệt chính linh hồn họ, biến họ thành những tên sát nhân máu lạnh điềm tĩnh và chuẩn xác. Bao nhiêu phần dân số sẽ thui chột tinh thần và thể xác, bao nhiêu trái tim tươi trẻ kết thúc vòng đời của mình bằng một cơn sốc thuốc vì những hợp chất chỉ được tình cờ tạo ra từ một cuộc thí nghiệm trong phòng hóa học hay do chủ đích hủy diệt của một nhà khoa học điên. Durga và Lord muốn như thế, chúng lập đích xóa sổ thế giới đang diễn ra yên bình của nhân loại và thể vào đó là một kỷ nguyên chỉ tồn tại những kẻ tự nhân đôi tế bào của chính mình. Chúng thu thập nô lệ thông qua

chất độc đang ngày một cải tiến và sáng tạo nó dưới một cái tên mỹ miều. Chúng sử dụng chính lợi nhuận khổng lồ từ Blue Eye với mục đích vô cùng nguy hiểm: Không phải nhằm làm giàu cho bản thân mà duy trì một mật quỹ để điều phối hệ thống câu lạc bộ nhằm hủy hoại thế giới. Durga cho rằng loài người phần lớn là những động vật bệnh hoạn nhưng chính hấn mới là kẻ biến thái. Và Phan Đăng Bách chuẩn bị rơi vào giữa hang ổ của một giáo phái tâm thần.

Sau khi thống nhất lựa chọn một người mang mật mã Valeriya 382, số thứ tự gia nhập hội kín của Trần Hồng Kim, không ai ngoài Bách có vóc dáng cao lớn và nước da trắng từa tựa như gã em họ họ. Điều khác biệt duy nhất là trước đây Kim vốn có một nhân dạng gầy gò thiếu sức sống, nhưng quãng thời gian suy sụp tinh thần đã tự nhiên đào thải bớt 5 ký lô cho Bách, khiến anh chỉ cần nhờ cậy đến một phù thủy hóa trang là đã có ngoại hình y chang như Kim, cũng hốc mắt thâm quầng, sống mũi gãy và cái cằm hơi nhô ra một cách bất thường. Bách mặc quần áo của hấn và choàng thêm chiếc áo nhung đen, đồng phục mà các thành viên hội kín nhận được qua đường phát chuyên bưu điện. Đó chỉ là một tấm vải lớn bằng chất liệu nhung the với những mảng bóng sáng. Nó được kéo chun một đầu bằng những đường may sơ sài tạo thành chiếc mũ trùm và thắt nút nơi cổ với một nơ nhún màu đỏ. Thêm vào đó còn một đôi ủng đen và chiếc mặt nạ cùng màu. Toàn bộ ban chuyên án vui mừng ra mặt khi nhìn thấy những gì trong gói bưu phẩm, đó chẳng phải là công cụ giúp cho màn giả trang của Bách được hoàn hảo hay sao.

Lúc xe đi ngang qua trung tâm thị trấn, họ nhìn thấy một tòa tháp lớn đàng xa, phía trước một ngọn núi thấp. Nó được xây bằng gạch đỏ nhưng thời gian đã khiến màu gạch không còn tươi non mà đã xỉn quạch như đất nện, và từ những kẽ hốc nứt nẻ, dương xỉ mọc chum quăn lấy đám rêu mốc trên tường tháp. Chiều tàn đã chẳng thể vớt vát ánh dương đang dần chuyển màu tím ngắt. Nó làm ngọn bảo tháp không lồ cô đơn giữa một vùng bình nguyên yên ả và buồn tẻ đến quặn lòng. Tiến lại gần, bóng tháp soi thẫm xuống lòng hồ mà ban ngày sẽ xanh biếc nhờ màu sắc của các loài thủy sinh mọc dưới đáy nước. Tên gọi Hồ Tháp bắt nguồn từ hình ảnh giản đơn này. Ngọn tháp đã đứng đó từ nhiều thế kỷ, bên trong đặt bát nhang thờ ông tổ nghiệp, huyền thoại về một vị sứ thần lĩnh nhiệm kỳ ở Bắc Tống từ thế kỷ 12, ông đã học được nghề gốm của người sở tại và truyền lại cho những cư dân nơi ông đã sinh ra. Vị tổ nghiệp uyên thâm đó sau trở thành Thành hoàng làng và được thờ phụng bên trong ngọn tháp. Nhưng lần hồi, đồ gốm kém, người ta lãng quên dần công ơn của tổ nghiệp như một sự bạc bẽo cố hữu của nhân gian, thậm chí đôi lúc còn oán hờn thần tổ sao không dạy cho họ nghề gì thiết thực hơn để có thể bán buôn vĩnh cửu. Tháp thờ bị bỏ hoang, phần nữa cũng vì quá cách xa khu dân cư. Dơi, nhện và chuột ung dung ở trong bảo tháp, ăn những món đồ thặng hoặc có người làng sùng tín mang vào vái lễ. Từ bảo tháp đi bộ mười phút xuyên qua cánh đồng sẽ đến nơi

hành lễ mà Durga đã đánh dấu trên bản đồ. Tú đen và Bách tạm lấy cứ điểm này làm đài quan sát. Bên trong tòa tháp có một cầu thang xoắn bằng gạch nung dẫn tới đỉnh. Họ bắt đầu trèo lên với một cây đèn pin. Mùi ẩm mốc bết dính trong không gian hẹp đầy phân dơi và mạng nhện liên tục vướng vào mặt khiến cả hai bắt đầu thấy khó thở. Những con dơi bị quấy rầy vì ánh sáng và tiếng ồn giận dữ đập cánh phành phạch rồi tẩu thoát lên cao hơn, nhưng dù thế nào cũng vẫn bị hai kẻ lạ mặt dồn đuổi từ phía sau.

Cầu thang có độ hẹp chỉ vừa một người đứng, và nó dốc xoắn đến mức người trèo thang luôn thấy những khúc quanh của tường gạch dán vào mặt mình bức bối. Chính vì cơ chế tròn ốc này mà họ cảm thấy hơi chóng mặt, tựa bị giam cầm trong một địa đạo kín bưng dưới lòng đất, chỉ có điều cái đường hầm dốc đứng trên lưng chừng trời như không có điểm dừng. Sự thiếu không khí, tiếng đập cánh âm ỉ của loài dơi ở phía trên và mùi phân của chúng khi, tiếng họ thấy đầu mình bị chèn ép muốn nổ tung. Tú đen điên cuồng leo nhanh hơn trên những bậc xoắn. Anh muốn thoát khỏi cái địa ngục này. Nhưng rồi họ cũng chạm trán bầy dơi, theo một cách vô cùng khó hiểu, tại sao thấy động chúng không bay ra khỏi đây mà cứ bám chặt lấy những khúc cầu thang này? Cuối cùng thì họ cũng nhanh chóng có câu trả lời khi lên đến đỉnh tháp. Một cánh cửa gỗ đóng kín đã ngăn không cho bầy dơi tẩu thoát và đó chính là nguyên nhân khiến cả quãng leo trèo của họ bị thiếu ô xy đến thảm hại. Nhưng cánh cửa cũng quả là một mối lo ngại, nó buộc họ phải quay lại mặt đất để tìm kiếm một đài quan sát khác hay sao? Bách không nhìn thấy gì vì bị Tú đen án ngữ trước mặt.

- Có một cánh cửa có khóa và ta sẽ phải phá nó ra. - Tú đen thông báo và rút con dao dắt dưới má ửng với độ sắc nhọn có thể gây sát thương nguy hiểm cho địch thủ trong một phần nghìn giây.

- Tôi có giúp được gì không?

- Không cần, anh cứ rọi đèn bên dưới là được rồi.

Lũ dơi lách qua vai Bách để quay ngược trở lại nhưng vài con

lì lợm vẫn bám chặt lấy bức tường dưới chân anh. Những đôi cánh mềm nhũn của chúng quẹt phân phật trên má mỗi lần bay qua. Ô xy càng lúc càng trở nên khan hiếm. Tú đen thấy mình khát khô cổ. Anh cố gắng lách mũi dao vào ổ khóa đồng xanh lét vì lên men rỉ, mồ hôi vã ra như tắm.

- Được rồi. - Tú đen thông báo đồng thời mở ào cánh cửa.

Âm thanh kễ kẹt vang lên cùng lúc với tiếng đập cánh loạt xoạt của loài dơi. Chúng tạm rời nơi trú ẩn quen thuộc bằng cách bay qua các ô hồng bé xíu trên đỉnh tháp. Hơi lạnh ùa vào để chịu xua tan thứ mùi ám khí của những giống loài ưa bóng tối. Nơi cao nhất của ngọn bảo tháp là một hành lang tròn lát gạch

chật hẹp, có lẽ cả thế kỷ chưa có người bén mảng. Bách và Tú đen, mỗi người tì vào một ô cửa sổ và quan sát đích ngắm của họ bằng ống nhòm hồng ngoại. Giờ mới sáu rưỡi tối nhưng tiết đông chí, bóng đêm sập xuống nhanh chóng. Nó nhanh chóng cuốn toàn bộ cây cỏ thực vật ở vùng bình nguyên vào một màu đen huyền bí. Durga chọn điểm tế thần là một công trình cũ kỹ từng là nhà máy xát lúa từ hồi hợp tác xã. Đã có một đồng đội của họ trình sát từ đầu giờ chiều, kết quả báo lại được trình bày bằng hình ảnh và những thông tin gạn lọc từ hồ sơ địa phương. Nhà máy xay xát đã thông qua nhiều lần thay đổi mục đích sử dụng. Đầu tiên nó được xây dựng thô sơ vuông thành sát cạnh để làm kho chứa nông phẩm, trước khi trở thành một nhà văn hóa xã, rồi quay về làm xưởng xát lúa. Cách đây sáu tháng, có một họa sĩ đã thuê lại nó từ ủy ban với giá rẻ mạt. Anh ta giải thích là để làm không gian trình diễn đương đại và trưng bày nghệ thuật sắp đặt ủy ban xã chẳng hiểu nghệ thuật đương đại hay sắp đặt là trò quỷ quái gì nhưng dầu sao cái nhà cấp bốn ọp ẹp bỏ hoang ấy mà cũng được một món tiền cho ngân quỹ. Ông ta mừng rỡ thông báo ngay trong buổi họp chiều hôm ấy và lập tức ký quyết định cho thuê. Nghệ sĩ đương đại sửa sang lại như trong tấm ảnh chụp của trình sát, chỉ xây thêm cánh cổng gỗ cao chừng ba mét và một hàng rào bao quanh cái kho cũ bằng vật liệu truyền thống của Hồ Tháp. Bức cảnh toàn chụp từ góc chéo, cho thấy tổng quan của công trình, là những tiểu sành chông chất cao vợi che kín tận mấy nhà, trông như một nấm mồ tập thể được nghệ sĩ thị giác sắp đặt cho khéo. Trong họp đồng cho thuê sao lại từ ủy ban, bên B đứng tên nghệ sĩ đương đại một cái tên quen thuộc với tất cả ban chuyên án: Johnny Huỳnh.

Có lẽ thời gian chờ báo cáo quá khẩn cấp nên trình sát đã không thể chụp được bức toàn cảnh của kho chứa từ góc đẹp nhất là tận đỉnh bảo tháp. Ở tầm cao lưng chừng núi, họ có thể tận mắt nhìn thấy khoảng sân cỏ mọc lút đầy len giữa bức tường nhà cũ kỹ và chắt ngắt những tiểu sành. Xung quanh là cánh đồng bỏ hoang và một bãi tha ma lâu đời đến nỗi nhiều nấm mồ đã hóa thành vô chủ. Họ ăn tạm bữa tối khô khốc tận đỉnh tháp, trong hơi lạnh căm của đêm cuối tháng và giữa tiếng gió cũng xoáy ốc như lối đi của những bậc thang.

- Cậu thử nghĩ xem, tại sao chúng lại chọn một nơi lộ liễu thế này? Xung quanh chẳng có gì che chắn cả, độc đồng không mông quạnh. Bất chợt Bách thì thào.

- Em cũng đang chờ anh trả lời câu ấy đây. - Tú đen cũng nói rất khẽ. Hơi thở của họ trông như một làn khói mỏng trong sương lạnh. - Có gì đó không bình thường trong cách chọn địa điểm của chúng.

Quãng 10 rưỡi đêm, họ thấy bốn bóng đen xuất hiện từ bên trong, đều mặc áo choàng, giống hệt thứ mà Bách đang chuẩn bị khoác lên người. Chúng đứng bất động bên trong cánh cổng cao nghệu như một lũ thần ngục trung thành và vô cảm. Khi kim giờ tiếp tục chạy đến số 11, họ bắt đầu thấy những bóng đen

chậm chậm di chuyển trên cánh đồng. Chúng xuất hiện từ mọi ngả nhưng đều tụ về khu vực nhà kho. Áo choàng của chúng bay phấp phật trong gió và khuôn mặt không thể định dạng vì những chiếc mặt nạ bịt kín. Bách nhìn bày kèn kèn đang dịch chuyển, cảm thấy chóng mặt vì toàn bộ máu huyết đã dồn lên tận đỉnh óc. “Mi ở đâu, Chopin?”

Anh bắt đầu đứng dậy, chuẩn bị lên đường. Tú đen vẫn ngồi lại đây, còn Bách sẽ phải xuống chân tháp, và nhập vào lũ hình nhân đang lù lù như những thân ma sống. Bách xỏ chân vào ủng, mặc áo choàng, kéo mũ lên kín đầu đeo mặt nạ. Giờ thì anh đã giống hệt một kẻ trong bọn chúng, một bóng ma không nhân dạng. Bách tụt xuống cầu thang xoáy ốc, và chỉ trong nháy mắt, đã biến mất vào đêm tối.

Bách chỉ còn cách bức tường tiêu sành vài chục mét. Anh căn đúng thời điểm đồng người nhất mới xuất hiện. Để tránh gây sự chú ý khi mà tòa nhà ở giữa một cánh đồng trống huếch, chúng không bật đèn, cũng không sử dụng đèn pin hay bất cứ dụng cụ nào hỗ trợ ánh sáng. Thứ duy nhất giúp chúng có thể nhận diện lẫn nhau và khỏi vấp ngã trên đường là ánh trăng. Trăng rằm lạnh lẽo tỏa ánh tím ngắt xuống những bóng đen đang xúm xít quện vào nhau như một bày dơi. Chúng đứng sấp hàng trước bốn tên gác cổng đeo mặt nạ đen. Chẳng khó khăn gì khi nhận ra các loại vũ khí đang trôi lên dưới lớp vải áo choàng của lũ thần ngục. Chúng đứng câm lặng như thể bên trong chỉ là một cục sắt biết cử động. Một tên cầm danh sách theo thứ tự của bảng chữ cái được viết bằng bút dạ quang. Bách nghe thấy những các tên quen thuộc được xướng lên bằng nhiều âm vực. Chúng tụ về từ các miền khác nhau, Bách thầm nghĩ.

- Sun Ra 424.
- Jemima 175.
- Miyazawa 411.

Sau mỗi lần xướng tên, gã thần ngục lại phẩy bút dạ quang vào danh sách để thực hiện việc điểm danh và kiểm soát sự xâm nhập bất thường của những kẻ lạ mặt, đồng thời gã bên cạnh đưa tay ra hiệu cho hội lên bước vào trong.

- Edward Gorey 286.
- Poundstone 94.

- Morrissey 23.

Một giọng trầm khàn cất lên và Bách thấy năm đầu móng của mình bám chặt vào lòng bàn tay. Morrissey, kẻ sát nhân đã giết hại Mỹ Anh chỉ để lấy đi một ngón chân út. Morrissey có thân hình nhỏ thó như một gã người lùn và tấm áo choàng lụng phùng càng khiến hắn trông giống một con quỷ tí hon. Sau cái khoát tay của tên gác cổng, hắn nhanh nhẹn biến mất vào cánh cửa đang hé mở. Hắn mang mặt số 23, nghĩa là một trong những hội viên gia nhập sớm nhất của giáo phái.

- Simone Weil 291.

- Otto Warburg 187.

- Artemis 15.

Artemis, mi sớm phải bị đọa đầy dưới âm phủ. Sẽ chóng thôi, chúng ta sẽ gặp nhau. Đích thân ta sẽ thăm vấn mi và sẽ cho mi phải ói ra máu. Cái dáng cao gầy lênh khênh của hắn khuất sau cánh cửa. Chỉ còn một tên nữa là đến lượt Bách, trong khi sau lưng anh còn một hàng dài chừng ba chục áo choàng đen nữa.

- Chopin 8.

Mãi mãi Bách không bao giờ quên được cảm giác này. Khi âm thanh cụt ngắn lạnh lẽo lan tỏa lên mọi giác quan như tiếng cưa kéo kẹt của một gã đồ tể. Chiếc áo choàng đen của hắn quệt vào anh khiến Bách có thể thấy được mùi tử khí đang thoát ra từ cơ thể hắn. Giống như một người đang bị loài bò sát hung tợn gặm nhấm dần từng thớ thịt mà phải ngồi im bất động để chiêm ngắm, Bách thấy mình gần như hóa điên với nỗ lực giữ nguyên vị trí của đôi tay run rẩy dưới lớp áo choàng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh cố gắng ghi nhớ dáng hình của hắn, đôi vai to bè một cách bất thường, thô kệch như dáng vóc một con đười ươi trong bức vẽ sinh học. Chopin, kẻ phẫu thuật biến thái đã mất hút sau cánh cửa. Giờ là lúc Bách đối diện với tên thần ngục.

- Valeriya 382.

- Nhắc lại.

Hai kẻ gác cổng chỉ cách khuôn mặt Bách vài gang tay. Đôi mắt chúng xoáy vào chiếc mặt nạ của anh, có lẽ vì giọng nói khác thường trong giây phút thiếu bình tĩnh, không phải do hãi sợ mà chỉ là anh đang cố tìm chế để khỏi lật tung chiếc mặt nạ của Chopin xem hắn là giống loài gì trước khi đưa bàn tay gọng kìm vào cổ hắn đến tắc thở. Cũng nhờ lòng căm giận át đi sự hồi hộp mà Bách lột phát chiếc mặt nạ, phô khuôn mặt trắng bệch với hai hốc mắt được hóa trang cho sâu trũng như một con bệnh. Anh rít lên khó chịu.

- Valeriya 382.
- Xin lỗi. - Gã gác công lưng túng xua tay. - Anh vào đi.

Bách bước vào bên trong, qua cánh cửa gỗ là đến khoảnh sân đầy cỏ dại. Cửa ra vào có lẽ đã từng rất ọp ẹp giờ được thay bằng tấm kim loại có độ bền đáng nể. Nó chỉ được hé ra chút xíu đủ chỗ cho một người lách vào để ánh sáng lờ mờ bên trong khỏi lọt ra ngoài. Một gã thân ngực khác làm việc đó cho anh trước khi nhanh chóng khép lại cánh cửa. Bách đã lọt vào trong xưởng xay xát. Anh kinh hãi mở to mắt. Cả nhà kho rộng năm trăm mét vuông, ngoài anh và hai gã thân ngực, còn thì trống trơn không có một ai, không một đồ vật, không một dấu vết, chỉ rải rác rơm khô tèn tèn như thể ngày hôm qua kho chứa nông phẩm vừa được chở đi hết sạch. Ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn led duy nhất khiến Bách căng hoa mắt và hoang mang tột độ. Giống như thể tất cả bọn áo choàng đen đích thị là một lũ phù thủy. Chúng bước qua cánh cửa thần bí và hô biến. Mất tích. Tuy nhiên anh bắt đầu nhận ra còn hai gã thân ngực đang đứng ở góc cuối nhà kho, nơi mà ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn vờn tới một cách khó khăn. Bóng đen của chúng lơ lửng trong không gian nhờ nhờ. Một tên vẫy tay ra hiệu cho anh tiến lại gần. Bách bước về phía cuối căn nhà, trong dáng điệu dứt khoát và rắn rỏi để che giấu đôi bàn tay đã bắt đầu vã mồ hôi. Tất cả bọn chúng đã biến đi đâu, trong khi ngôi nhà chỉ một cánh cửa duy nhất mà anh vừa bước qua? Theo phản xạ anh nhìn lên mái trần lợp ngói. Rất nhiều viên mới toanh đã được lợp lại và những thanh rầm có màu gỗ mới chứng tỏ cũng vừa được gia cố cho khỏi đổ sập. Chúng không bay qua mái nhà, cũng không thể chui xuống đất hay đi xuyên tường. Liệu đây có phải là một cái bẫy, hay anh vừa bị hứng thuốc mê nên gặp ảo giác?

Lớp hóa trang của anh càng lúc càng trở nên khó chịu. Chúng khiến cơ hàm anh cứng lại và tấm độn răng nhòn nhột khô xít ở trong lòng. Bách đã tiến gần đến gã thân ngực, trong khi anh cảm thấy nhiều bước chân đang lộp bộp phía sau, có lẽ là những áo choàng đen khác cũng vừa bước vào. Một gã có thân hình khổng lồ đưa bàn tay đeo găng đen thô bạo thọc vào những vị trí nghi ngờ nhất trên cơ thể Bách để nắn bóp. Gã làm việc một cách tỉ mỉ còn hơn cảnh sát chống bạo động đang canh giữ tòa quốc hội. Không tìm thấy vũ khí, điện thoại hay một thiết bị truyền tin nào, hấn khoát tay ra hiệu. Gã bảo vệ cao lớn còn lại khom người kéo mạnh một thứ gì đó, lập tức mặt đất toác ra một lỗ hổng. Bách rùng mình. Đội đặc nhiệm chưa lường trước được vấn đề này. Đây là một cửa hầm bí mật dẫn vào lòng đất và nó được ngụy trang khéo đến mức dù biết chắc trên nền đá hoa đang tồn tại một cánh cửa cũng khó lòng tìm thấy. Đồng đội của anh có hai trăm người, ần nấp rải rác quanh những quả đồi lân cận. Họ sẽ áp sát nhà kho sau khi những tên áo choàng đen đã vào hết bên trong, và giờ G được thỏa thuận là lúc 0 giờ. Họ sẽ ập vào, bất thành linh khiến ngay cả những tên gác công cũng trở tay không kịp. Và nhiệm vụ của Bách là làm chứng cho những gì anh nhìn thấy để phòng chúng phi tang khi có báo động. Nhưng kế hoạch của họ

quả sẽ gian nan hơn rất nhiều, không chỉ đơn thuần là tấn công nhanh gọn ngay khi những tên gác cổng chưa kịp định thần và ép gã còn lại mở cánh cửa bên trong để không chế toàn bộ lũ áo choàng đen không vũ khí. Bách hình dung họ sẽ kinh ngạc đến thế nào khi nhà kho trống trơn như có phép thần, và chắc chắn hệ thống báo động bên dưới sẽ giúp chúng có thời gian tỉnh trí để đối phó. Tất nhiên sau đó, tính mạng của anh khó được bảo toàn. Bách đã bị đẩy vào một dây chuyền tự động, anh không thể lùi lại hay chạy ra ngoài hét to cho những đồng đội biết. Trong khoảnh khắc, anh tụt xuống hầm sau cú ẩy nhẹ của gã thần ngục mà không hề biết có thứ gì đang ẩn chứa dưới lòng đất.

Một cầu thang gạch bắc tận đáy hầm. Những bóng đèn chạy pin được treo lên tường để lấy ánh sáng. Giờ anh đang ở một hành lang sâu hút. Nó hẹp và thấp đến nỗi khi bước nhanh hai vai anh bị quệt lên bờ tường, còn mái trần ốp gỗ chỉ cách đỉnh đầu anh một gang tay. Hành lang xây kiên cố, nhưng cũ kỹ, chứng tỏ nó không được tạo ra nhờ Durga mà đã từng tồn tại trước đó từ rất lâu rồi. Không như những địa đạo đất nền thô sơ. Đường hầm được lát gạch ba bề bằng nguyên vật liệu cổ xưa của Hồ Tháp, những viên gạch nung màu da lươn được truyền tụng rằng sẽ tồn tại tới vài trăm năm mà chẳng mấy may sứt mẻ nếu không có một quả bom dội vào. Anh thấy một khúc ngoặt vuông góc bên tay phải. Bách rẽ theo lối đi thuận và lập tức bắt gặp một áo choàng đen với đôi vai to bè phía cuối đường hầm. Hắn chỉ cách anh có vài chục mét. Chopin. Bách thấy mình khó thở trong cái địa đạo tù bức này. Dáng đi của tên đồ tể điềm tĩnh như lối một gã đao phủ đang đến đài hành quyết những tội nhân bị giam giữ dưới hỏa ngục. Có tiếng áo choàng lật phật đằng sau. Bách rảo nhanh mà không ngoái đầu nhìn lại. Chúng là những ai? Buddha? Athena? Theresa hay Paul Erdos? Bất chợt Chopin mất hút vào những bức tường. Mãi sau anh mới phát hiện ra một cầu thang nữa ở cuối đường, nó tiếp tục dẫn sâu xuống lòng đất.

Bách thận trọng dò trên những bậc gạch hẹp, thậm chí còn không đủ chỗ cho chiều dài của bàn chân anh. Tiếng ủng da gõ lộp bộp trên đầu Bách. Những áo choàng đen khác đã sắp hàng sau lưng để xuống thang, lặng lẽ không giao tiếp và chào hỏi, cách thức giống những bóng ma vô hình hơn là các hội viên cùng chí hướng của một câu lạc bộ. Dưới chân cầu thang có một ngã ba, đúng hơn là một đường hầm chẹn ngang chia làm hai ngã. Anh rẽ phải, theo mũi tên kẻ vôi trắng vào một lối đi sáng đèn, không quên kín đáo liếc nhanh sang ngã rẽ còn lại, tối om và thâm u như một ngách bỏ quên của những hầm biệt giam tử tội. Có vẻ như anh đang ở giữa cánh đồng, ngay bên dưới những năm mộ chôn lâu ngày giờ đã chỉ còn là xương cốt. Hệ thống thông hơi được lắp đặt ở đâu trong lòng đất kín bưng này? Đây là một căn cứ địa cách mạng thời chống Pháp, hay chỉ là kho giấu của thuộc sở hữu của một gia đình cự phú ở Hồ Tháp hồi thế kỷ 19? Rõ ràng ông già tham tiền ở ủy ban không hề biết đến sự tồn tại của những đường hầm ngay bên dưới cánh đồng bỏ hoang, nếu không nó đã biến thành một điểm du lịch mang lại doanh thu đáng kể cho những cư dân vốn chỉ biết bán

quan tài và đồ tang lễ. Bách và những kẻ khoác áo choàng đen tiếp tục rẽ vào một ngách hẹp trước khi bắt gặp cánh cửa gỗ cũng bé như một chuồng chim. Một khoảng rộng trước lối vào đủ chỗ đứng cho hai gã thần ngục khác. Chúng lịch sự giơ tay chào trước khi mở cửa. Và rồi, cánh cửa đã mở ra...

Bách lọt vào một căn phòng nhưng nhúc gần trăm bóng đen đội mũ trùm đầu tròn ủng như lũ âm binh của thần chết. Chúng đứng thành hình vòng cung, những mặt nạ tằm tối yên lặng và bất động. Căn phòng chật hẹp chỉ chưa đầy trăm mét vuông khiến những vạt áo nhung quện xệt vào nhau trở nên nóng bức. Bị che lấp tầm nhìn nên Bách phải kiễng chân nghển cổ để xem chúng đang tập trung vào thứ gì ở phía trước. Anh không đứng trên mũi chân được lâu, nhưng chỉ một phần nghìn giây thôi cũng khiến cho những gì trước mặt trở thành ảo ảnh vô thực. Bách nhìn thấy Lê Hà, và đồng thời nhìn thấy Johnny Huỳnh. Chúng đang đứng cạnh một cái cây sum suê những chùm lá hình nón. Trên những thân cành xù xì như da cóc, bảy chiếc túi sợi gai nhỏ xíu được treo ở những vị trí khác nhau. Bách thấy Lê Hà chuyển động và thoát biến hình thành Johnny Huỳnh. Bách không tin vào hiện thực mà anh đang chứng kiến. Ai là Durga? Lê Hà hay Johnny Huỳnh? Và kia, Johnny Huỳnh đã biến thành Lê Hà. Thứ quái đản gì đang ở trước mắt anh, thuật phù thủy chẳng. Bách kiễng lên lần nữa, và sự hư ảo của căn phòng tranh tối tranh sáng đã khiến anh bị nhầm lẫn. Lần này, sự thực, anh đã được tận mắt, chúng không phải là hai người, mà chỉ là một. Vẫn là Lê Hà với mái tóc quăn nhuộm nâu và gò má nhô cao, nhưng... chỉ là một nửa khuôn mặt. Phần còn lại bên trái là của Johnny Huỳnh. Hắn cũng mặc áo choàng đen, nhưng khuôn mặt được chia thành hai nửa, giống như trò giả trang của những nghệ sĩ sân khấu từ đầu thế kỷ. Hắn đang làm gì vậy, tên hề biến thái? Hàng ngày hắn đóng giả Lê Hà để làm gì? Và bây giờ nữa, khuôn mặt chia đôi nửa đực nửa cái, một kẻ tâm thần đa nhân cách chẳng?

- Chào những Người truyền tin vĩ đại của Lord. - Hắn cất lời ngay sau khi một tên thần ngục ra hiệu rằng hội viên cuối cùng đã có mặt ở trong phòng.

Âm vực của Johnny Huỳnh càng trở nên kỳ quái trong căn hầm chật hẹp này. Tiếng hắn va vào những bức tường lâu ngày không người lại văng trở nên âm âm một cách khó hiểu. Giọng nói của một tên lại cái. Không ra giống đàn bà ở Lê Hà và cũng không thể là giống đàn ông ở Johnny Huỳnh. Những tiếng rì rầm đằng sau tấm mặt nạ đen đáp lại để chúc mừng hắn, chúng bị dội lại thành âm thanh của cả một đám đông khổng lồ. Bách kín đáo nép sau một cây cột chống, anh cố gắng đưa mắt tìm kiếm nhưng không thể nhận ra Chopin trong cái đám kèn kèn này.

- Hỡi những Người truyền tin, mời các bạn ngồi xuống và bỏ mặt nạ ra để chúng ta làm quen với nhau. Trước khi hành lễ, tôi sẽ đọc tên các bạn, bởi có rất nhiều người tôi chưa có hân hạnh được gặp mặt.

Những tiếng rì rào và loạt xoay lại nổi lên rồi bị dội vang trong căn hầm u tối. Những Người truyền tin bỏ mặt nạ và đồng loạt ngồi phệt trên nền đất như cách những tín đồ Hồi giáo chờ đợi ở sân giáo đường. Bách rùng mình, Chopin, tên bác sĩ phẫu thuật có khuôn mặt quý đang ngồi ở chỗ nào trong căn phòng? Nhưng hầu hết, đều có khuôn mặt na ná nhau, ít nhất là trong cùng một trang phục và lẫn vào bóng tối mờ ảo của những ngọn đèn thiếu sáng. Chúng giống như những gì mà cô bé Thiên Kim tội nghiệp đã miêu tả: Da trắng bệch. Hốc mắt sâu hoắm thâm quầng, gò má dô ra, mũi chỉ là hai cái lỗ gắn trên mặt và môi là một vạch tím ngắt. Một số kẻ khác bình thường hơn, giống như cách mà anh đang giả trang, những kẻ chưa bị biến đổi bởi độc chất của Blue Eye. Trong ánh sáng lơ lửng, Bách càng có cảm giác mình đang bị trôi xuống hỏa ngục, và rằng anh sắp chết một cái chết chẳng ở nơi tươi sáng huy hoàng trong vòng tay của mẹ hay những người đồng đội mà ngay chón u tối, giữa những kẻ đã mang linh hồn quý dữ. Song ví thử đêm nay Bách có phải chết thì anh cũng chẳng điều gì nuối tiếc, vì anh sẽ được chịu chung số phận bi thảm với Mỹ Lâm, sẽ không còn phải ôm nỗi dằn vặt nghiệt ngã trong suốt cuộc đời còn lại rằng mình đã dèn chậm, ngỡ hầu chỉ vài phút mà thôi, mình đã không bảo vệ được cô, không níu giữ được sự sống của người thân yêu nhất, dù suốt đời mình chạy theo công lý.

- Jesus... Florence Nightingale... Immanuel Kant... Isaac Newton... Ralph Nader...

Kẻ cuồng tín Durga đọc những cái tên quen thuộc của thần thánh và các thiên tài. Sau mỗi lần đọc, lại một cánh tay giơ lên trưng bày những nhân dạng thảm hại.

- Athena... Buddha.... Theresa... Chopin...

Bách thấy tai mình ù đi, huyết quản tan chảy và sôi lên ùng ục như một bể lưu huỳnh đang sắp nổ tung. Những kẻ sát nhân mang khuôn mặt quý. Chopin, lộ nguyên hình như những gì mà anh đã hình dung, và sự cuồng sát của hắn ẩn sau đôi mắt nhỏ xíu sát vào sống mũi, đôi mắt lạnh lẽo của loài bò sát luôn ẩn nấp sau những bụi rậm. Chiếc túi vải sợi gai lớn nhất treo trên cành bên trái giữa thân cây dường đưng đưa và lay động. Bách dán mắt vào nó, cố tìm kiếm một thân giao có thật giữa ảnh ảo của không gian ba chiều. Anh cần phải tìm chế, anh đang ứa nước mắt, anh đang cắn gặm, anh muốn nổ tung và sắp phát điên lên. Ngoại hình của Bách đã được hóa trang một cách hoàn hảo để trùng khớp với kẻ mà anh đang đội lốt, nhưng Johnny Huỳnh đã quen biết Kim lâu năm. Bách sẽ bị lật tẩy nếu anh không giữ được bình tĩnh. Chính cảm xúc đang lồ lộ trong ánh mắt sẽ tự tố cáo anh nhanh nhất.

- Nicola Tesla... Valeriya...

Bách giơ cao cánh tay một cách hồ hởi. Đôi mắt lồi tinh anh của Durga chiếu thẳng vào anh. Trong khoảnh khắc dài hơn thế kỷ, Bách cố gắng để cho mình

hóa đá, và đóng băng cảm xúc ngay từ trong ánh nhìn. Durga mấp máy miệng dường như định nói gì đó, nhưng rồi hấn lại đọc những cái tên nổi sau. Nhiều cánh tay tiếp tục giơ lên. Vài kẻ vẫy chào hấn như thể trước mặt chúng là một vị lãnh tụ.

Màn chào hỏi đã chấm dứt. Durga bật lửa rồi thả vào một chậu gốm trước mặt. Tức thì thứ chất đốt hóa học dễ bắt cháy dưới đáy chậu bùng lên thành những ngọn lửa màu cam. Mấy ngọn đèn mờ nhạt đồng loạt tắt ngúm, nhường chỗ cho bóng tối và ánh lửa nhảy nhót in trên vách tường. Durga dang hai cánh tay, tấm áo choàng của hấn phồng lên như một con dơi khổng lồ. Một nửa khuôn mặt sơn phấn nở nụ cười quái đản.

- Mặt trăng vĩnh hằng sẽ khuôn tỏ vào đêm nay, giờ khắc mà ba thế giới chập một. Một kỷ nguyên mới sắp bắt đầu kể từ khắc thời trình nữ của chúng ta được tái sinh. Nàng sẽ mang đến sức mạnh vô song để bá chủ thế giới này, chấm dứt một mặt phẳng tồi tàn dung chứa những loài sinh vật giả dạng dung mạo người.

“Hỡi những Người truyền tin, sự tinh khiết của các người sẽ là thần dược để cứu rỗi hành tinh này. Có khi nào các người tự hỏi từ lúc sinh ra các người đã khác những kẻ còn lại. Đó không phải là thứ để những kẻ Người cười vào mũi chúng ta. Chúng xỏ xiên các người như những con đực yếu ớt, bệnh tật và ngớ ngẩn. Chúng coi các người như một phế phẩm của thiên tạo. Chúng nghĩ rằng chỉ có giao phối mới trở thành người hoàn hảo. Chúng quên rằng trong tự nhiên, chỉ động vật mới lấy dương vật của chúng để phô trương sức mạnh. Những con đầu đàn mang khả năng giao phối ra làm chỉ tiêu để trở thành thủ lĩnh. Loài khỉ chọn con đực có tần suất giao phối một trăm khi cái mỗi ngày để làm kẻ dẫn đầu. Có một lý thuyết thất bại nhưng vẫn được những kẻ Người ngò nghếch nghe theo, ấy là chúng ta tiến hóa từ mã gene của loài khỉ. Có lẽ vì thế mà chúng sẵn sàng quay về với tổ tiên do chúng dựng lên, bằng những hành vi chỉ nhằm mục đích duy nhất là thỏa mãn bản năng thú tính. Chúng giao phối với lũ đàn bà bản thủ, thậm chí là những con bệnh đứng ngoài hè phố sẵn sàng mời chào bất cứ kẻ lạ mặt nào chỉ để đổi lấy vài xu lẻ. Chúng luôn nhòm ngó và chưa bao giờ có ý định chung thủy với một người chùng nào chúng còn chưa tắt thở. Chúng giao phối với những kẻ cùng giới tính như một loài lưỡng cư thấp hèn. Chúng giao phối với chính cha mẹ và anh chị em ruột của chúng. Chúng giao phối với trẻ con. Và tệ hơn, với cả xác chết và động vật. Những kẻ hèn kém chưa khi nào dám vượt ngưỡng thực hiện các hành vi xâm lược các phạm trù đạo đức do chính chúng tự đặt ra một cách giả tạo thì hoặc là mang những ám thị khôn khéo ấy xuống mồ, hoặc là ngày đêm đắm mình trong những tưởng tượng đồi bại để hôm sau vác khuôn mặt đạo đức rao giảng về ái tình.

Ái tình là thứ không tồn tại trên thế giới này, nó chỉ là cái bao bì mỹ miều được dán thương hiệu để che giấu túi đựng tinh trùng chưa được giải phóng của

chúng. Duy trì giống nòi cũng không còn cần thiết để chúng phải nệ ra khẩu hiệu bao biện cho những ham muốn khoái lạc bệnh hoạn. Trật tự ổn định của vũ trụ đã trải qua giai đoạn thử thách và thực nghiệm, giờ là lúc chúng ta phải tự thanh lọc. Không phải ngẫu nhiên mà tạo sinh vô tính xuất hiện đúng vào thời đại này, kỷ nguyên này. Liệu đó có phải là tiếng nói kỳ vĩ của Đấng vô hình đang truyền thông điệp cho các người phải lĩnh lấy trách nhiệm này. Các người đã được tượng hình để trở thành những Người truyền tin vĩ đại. Hãy cho chúng được biết, chúng tầm tới đến mức nào. Chúng kỳ thị các người, coi các người là kẻ lập dị, bất thường, trong khi đầu óc u mê và ngu xuẩn của chúng không đủ thanh sạch để lắng nghe những tần âm siêu vi từ vũ trụ mà hiểu rằng đó mới chính là ân huệ, là quyền năng mà chúng ta được ưu ái ban tặng. Hãy thử nghĩ xem. Chúng ta tự do tuyệt đối, chúng ta không bị ràng buộc, dẫn dắt, gào thét, thèm khát, ghen tuông, khổ sở, cạnh tranh để giành giật khoái cảm. Còn bọn chúng, luôn tự buộc mình vào một thứ được đặt tên là ái tình. Các người hãy thử nghĩ xem, đó là nô lệ hay tự do. Là sáng suốt hay xuẩn ngốc. Là khỏe mạnh hay bệnh tật. Trong cơn đau khổ và cùng quẫn tuyệt vọng vì không được thỏa mãn, đôi lúc chúng cũng muốn được như chúng ta, thanh thản như đại bàng hải cánh trên bầu trời rộng, như cá kinh vẫy vùng dưới đại dương sâu, chúng cũng muốn có được niềm kiêu hãnh không cần đến ái tình và khoái lạc, chúng ước sao chúng đừng sân hận để sự bất thỏa mãn thôi chìm sâu chúng xuống bể hỏa ngục. Nhưng vô ích. Chúng sinh ra là đáng phải bị hành hạ như thế. Chúng đã được mặc định mã gene thấp hèn, phần chưa thể tiến hóa từ tổ tiên động vật do chúng tưởng tượng ra. Chúng không thuộc về chủng thượng đẳng như chúng ta, những người có thể tồn tại độc lập mà không phụ thuộc vào một kẻ khác. Đáng khinh thị hơn, sự phụ thuộc ấy lại là nhục dục. Thánh thần luôn kinh sợ dục tính. Và chúng ta là thánh thần. Chúng ta là những linh hồn thượng đẳng.

Ai bảo quyền lực thuộc về đa số? Chúng ta là số ít. Nhưng chúng ta là tinh hoa. Rồi sẽ đến một ngày, sự tiến hóa lên bậc thượng đẳng sẽ chỉ thuộc về những kẻ mạnh nhất, giỏi nhất, tốt nhất. Những linh hồn thấp kém sẽ phải bị đào thải. Đó không cần đến sự chọn lọc tự nhiên, chính chúng ta sẽ thay thế quyền năng của Thượng đế để tạo sinh loài người. Chúng ta sẽ tự nhân đôi tế bào. Chúng ta vừa là người nam vừa là người nữ. Tính đực và tính cái tồn tại song hành trong chính chúng ta. Chúng ta sẽ kiến tạo ra con người. Và cuối cùng, tương lai của nhân loại sẽ chỉ còn lại những bản sao của chính chúng ta. Những người vô tính. Ngày đó không phải là thế kỷ sau, thập kỷ sau, năm sau, mà là ngay bây giờ, ngay lúc này, khi thời khắc đã điểm, ba thế giới chập một và sức mạnh tạo sinh sẽ được đẩy đến vô cực. Nàng sẽ xuất hiện, sẽ tái sinh thành một thể tinh khiết dưới sự phù trợ của thần Pantanal.

Hỡi những Người truyền tin!

Các người đã mang theo sức mạnh của thần Pantanal để giác ngộ thế giới. Lũ kẻ Người sẽ được thấm nhuần hơi thở của ngài. Và chúng sẽ được ưu tiên

khai nhãn để nhận ra rằng bấy lâu nay chúng đang trôi nổi trên con đường tăm tối thế nào.

- Pantanal. - Durga thì thâm. - Pantanal. Hãy cho ta thấy sức mạnh của Người?

Sau mỗi tiếng thì thâm như nhập đồng “Pantanal”, lũ hình nhân lại giơ cao cánh tay bọc găng đen như âm binh thần chết đang giương cao lưỡi hái. Những tiếng rì rầm va vào các bức vách tối tăm rồi dội ngược trở lại, âm vang như một đạo quân cuồng tín đang thực hiện chuyến viễn hành thám sát. Bách cảm thấy đau đầu và chao đảo. Anh cũng giơ cao cánh tay, và rì rầm “Pantanal. Pantanal”.

Chúng làm rầm cầu nguyện.

Chúng nhắm mắt lại để hình dung mình đang thoát xác thành một linh hồn thượng đẳng.

Chúng đập những cái đầu tròn ủng trong chiếc mũ trùm xuống mặt đất để bày tỏ lòng tôn kính với thần Pantanal.

Bách cũng sao chép hành tung quái đản của bọn chúng trong nỗi ghê tởm đang dèm kín dưới lớp áo choàng đen. Mỗi lần đập đầu xuống mặt sàn ẩm ướt, Bách lại thoáng thấy khuôn mặt nửa đục nửa cái của Durga ánh lên một khoái lạc vô hình, thứ khoái cảm của kẻ đã điều khiển được đám đông tuân theo những tư duy lệch lạc do mình phái xuất. Sau đặng đặng những ồn ào cuồng tín của buổi tế lễ, Durga đưa thẳng hai cánh tay đen ngòm về phía trước ra hiệu cho lũ kèn kèn dừng lại. Âm thanh lập tức biến mất khỏi căn hầm bị cô lập dưới lòng đất, chỉ còn tiếng hào hển đầy khích động và những đợt lửa nổ tí tách trong chiếc chậu nung. Durga cất giọng:

- Trong lúc chờ đợi giờ khắc linh thiêng của thần Pantanal, ta đành phải đưa ra một tin không vui.

Bốn vách tường lặng phắc, thậm chí không còn tiếng thở mạnh. Không khí nén lại như sức ép ngột ngạt trước thịnh nộ của siêu bão.

- Ta biết tất cả những Người truyền tin đều có lòng trung thành tuyệt đối với thần Pantanal, đặc biệt là những con người vĩ đại đang có mặt tại đây, trong khán phòng này. Các người đã không dao động trước sức ép của lũ kẻ Người nham hiểm và giả trá, những kẻ luôn muốn đồng hóa chúng ta đi theo con đường nhận thức sai lầm do chúng sắp đặt để dẫn dắt chúng ta vào những hoan lạc truyền kiếp của động vật. Nhưng bây giờ, mặc dù rất không muốn, ta vẫn cần phải thông báo cho các người biết một điều vô cùng tệ hại.

Durga dừng lại giây lát để thỏa mãn ngắm nhìn sự hoang mang, sợ hãi từ những thành viên tín cuồng của giáo phái. Bất chợt hấn hét lên, tiếng thét bị nhại lại từ những vách phòng như lũ lượt những kẻ tâm thần điên dại bị nhốt kín đang lồng ra khỏi dây trói.

- Trong phòng này có mặt kẻ phản bội.

Sau khoảnh khắc tĩnh yên kinh ngạc, những ồn ào nổi lên, tiếng rì rầm bàn tán, tiếng hò hét căm phẫn, và cả tiếng chửi thề tràn tục như một gã thua bạc đang cay cú trên hè phố.

- Hấn là ai?

- Hãy chỉ mặt hấn cho chúng ta biết.

- Kẻ phản bội phải bị trừng phạt.

Lớp bột tinh chế từ thạch cao đóng cứng trên da thịt Bách dường cũng đang chuyển sang màu tái. Máu trong huyết mạch anh đông đặc lại. Anh không sợ chết, nhưng anh sợ cái không khí man rợ này, những kẻ vô phương đối thoại bằng lẽ phải khi chung một mục kẻ thừa những truyền thống tà giáo thời trung cổ. Chúng sẽ làm gì anh? Sẽ phanh thây xé thịt trước khi những người đồng đội của anh xuất hiện ư?

- Theo điều luật linh thiêng của thần Pantanal, kẻ bội phản sẽ phải chết. - Durga, tên thẩm phán của địa ngục thần nhiên đưa ra phán xét hành quyết.

- Hấn là ai? Hãy chỉ mặt hấn. - Gã mặt quỷ có đôi vai to bè đứng bật dậy. - Chúng ta sẽ làm cho hấn phải đau đớn đến phát điên lên.

Chopin, tên bác sĩ phẫu thuật.

Durga đưa mắt một vòng quanh phòng, ánh nhìn lần lượt đậu lại trên từng khuôn mặt méo mó thảm hại, và cuối cùng nó dừng hấn trên sống mũi Bách. Đôi mắt của Lê Hà nheo lại vì khoái trá, trong khi tròng con ngươi của Johnny Huỳnh thì dãn nở cực đại cùng cơn điên giận. Hấn giơ ngón trở ngăn ngùn bọc da đen chỉ thẳng vào mặt Bách.

- Hấn đấy. Kẻ phản bội thần Pantanal bằng toàn bộ dự tính kinh tởm của hấn. Sun Ra. Kẻ phản bội.

Tiếng nhại lặp đi lặp lại từ vách phòng. Sun Ra. Kẻ phản bội. Sun Ra. Kẻ phản bội. Sun Ra. Kẻ phản bội. Âm thanh bị dội lại hòa lẫn cùng tiếng reo hò điên cuồng trong không khí bùng bùng khoái cảm giết chóc. Bách kinh ngạc thấy kẻ đứng ngay bên cạnh mình bị lũ áo choàng đen xúm xít lôi lên chậu lửa. Những bóng áo đen lom khom như một bày kèn kèn đang hào hứng vì xác chết.

Chúng đứng giãn ra, lặng phắc chờ Durga ra hiệu lệnh. Sun Ra trơ trọi bên chậu lửa. Lúc này Bách mới có thể nhìn kỹ khuôn mặt của hắn, một kẻ bị những thành viên giáo phái kết tội chết vì, có lẽ, đã dám cả gan ân ái với một cô gái nào đó, đi ngược lại niềm tin với thần Pantanal. Sun Ra có khuôn mặt nam tính, cân đối và hiền lành dù đôi mắt sâu trũng như bất kỳ kẻ nào đã bán linh hồn cho Blue Eye. Hắn quăng chừng 20 tuổi và hoảng sợ chết khiếp vì đám đông hung hãn đang nóng ruột chờ hành quyết. Bách nhớ hắn mang mã số 424 khi anh đang xếp hàng chờ đọc mật khẩu cho những tên thần ngục. Sun Ra, một kẻ mới gia nhập giáo phái. Đôi mắt tuyệt vọng của hắn nhìn sang Durga để cầu xin và chờ đợi một sự gia ân. Nhưng Durga dang hai cánh tay và ngửa mặt lên trần hầm, miệng lầm rầm như cầu kinh.

- Kẻ này đã phạm tội giao phối với một người cùng giới tính. Bằng hành vi bản thủ của mình, hắn đã tự dẫn linh hồn về với bể ngục giam hãm những bào thai chưa tiến hóa. Nếu thần Pantanal không tha thứ cho ngươi, Người sẽ làm cho bốc cháy mọi thứ.

Nói đoạn Durga giật mạnh chiếc áo choàng ra khỏi Sun Ra. Những đường may cầu thả rách toạc phô thân hình lực lưỡng mặc đồ bó sát như một vận động viên điền kinh. Durga thả chiếc áo choàng vào trong chậu lửa. Nó cháy bùng dữ dội giữa tiếng hò reo mừng rỡ và những cánh tay đen ngòm giơ cao lưỡi hái khi giờ hành quyết đã điểm. Durga gằn giọng.

- Hình phạt dành cho kẻ phản bội như đã ghi trong giáo điều của thần Pantanal.

Hai áo choàng đen bước tới lột mở quần áo còn lại khỏi người Sun Ra trong tiếng gào thét van nài thảm thiết của hắn. Thân hình trần trụi quỳ mọp trước chậu lửa. Nước mắt hắn giàn giụa như một con vật cùng đường. Đầu tiên là Chopin, tên bác sĩ đồ tể bước lên phía trước. Tim Bách đập dồn như trống. Anh sắp được chứng kiến điều gì đây? Chopin nhận một hộp kim loại từ tay gã thần ngục. Hắn mở nó ra và nguyên bên trong là bộ đồ sáng loáng với panh, kéo và các loại dao mổ. Chopin giơ cao một con dao nhọn nhỏ xíu có độ mảnh và sắc chuyên dụng dành cho những bác sĩ phẫu thuật. Trong lúc kẻ tội đồ còn đang mở to mắt kinh hoàng như con gà bị thôi miên trước đôi mắt tàn sát của rắn mang bành thì con dao mổ đã chọc thẳng vào con ngươi hắn. Một tiếng rú tắc nghẹn chỉ kịp thốt lên trước khi hai tròng mắt được lấy ra một cách gọn gàng trong thời gian chưa bằng một tuần trà hãm. Những tiếng hò reo cổ vũ và thân phục ào lên quây kín màng nhĩ Bách. Chopin tiếp tục một động thái khác, cũng nhanh nhẹn không kém. Mũi, tai, năm đầu ngón tay và những mảng thịt lần lượt rời ra khỏi cơ thể Sun Ra. Những bộ phận cơ thể của kẻ phản bội bị vứt vào chậu lửa. Tiếng xì xèo tí tách khi ngọn lửa tấp vào dị vật và mùi thịt nướng cháy tạo nên không khí của một lò mổ.

Bách muốn ói cho ra bằng hết những gì đang nhộn nhạo ở bên trong. Bách ước gì thời gian quay ngược lại 20 năm để anh thôi quyết định nộp đơn vào ngành cảnh sát. Thế gian có vẻ ngoài bình yên này, nếu không có anh thì tội ác cũng chẳng vì thế mà thêm phần tàn bạo, và nếu có anh thì Mỹ Lâm vẫn bị tước đoạt khỏi cuộc sống tươi đẹp này bằng con dao mổ nằm trong tay gã đồ tể đang phô diễn trò đao phủ như một nghệ thuật kia. Có đi hết cuộc đời Bách cũng không thể hình dung một tạo thế được coi là con người mà đành cam chịu quỳ mọp không nhúc nhích cho tên sát nhân hàng loạt cắt dần từng bộ phận ra khỏi cơ thể mình. Có lẽ cũng như tất cả những nạn nhân của hắn trong chuỗi vụ án này, Sun Ra đã bị nỗi sợ tước đoạt sự sống trước khi máu huyết cạn dần cho đến chết. Lần này thì mùi tanh của chết chóc đã bao phủ khắp căn hầm chật hẹp. Nó ám cùng mùi thịt cháy tạo nên dấu phết cuối cùng cho bức tranh man rợ nhất của loài người. Cái xác đỏ lôm của Sun Ra bị lôi vào góc phòng như một bao gạo hầm vớt đi. Durga đứng trên vũng máu tươi, điềm nhiên như thể đó chỉ là những vệt nước bẩn không đáng chú ý. Hắn lại dang rộng hai cánh tay. Bách đã bắt đầu quen thuộc với hành động này của hắn. Mỗi lần cánh dơi của hắn giương cao là một quyết định kinh hoàng sẽ được thi hành.

Giờ khắc hành lễ đã điếm. Hỡi thần Pantanal, hỡi những linh hồn thượng đẳng, hỡi những Người truyền tin đã có mặt ở đây khi ba thế giới bắt đầu chập một. - Hắn ê a như một viên chủ tế hạng bét. - Chúng ta sẽ chứng kiến sự tái sinh của trinh nữ, sức mạnh vô song mà thần Pantanal sẽ mang đến cho thế giới tinh khiết của đẳng cấp Người đích thực.

Durga bắt đầu ngắt một túi sợi gai treo trên cành cây có những chùm lá hình nón. Hắn vút vào chậu lửa giữa tiếng reo hò bưng bưng của lũ đồ tể đang ngồi canh vạc dầu. Hắn bứt tiếp chiếc túi thứ hai, rồi thứ ba... Bách thấy mình đứng bật dậy. Cùng lúc những áo choàng đen khác cũng đứng dậy theo anh để hưởng ứng, vì chúng tưởng anh đang phản kích trong thời khắc chờ đợi trinh nữ tái sinh. Chiếc túi thứ năm, Bách biết rõ đựng thứ gì bên trong: Cái tai trái của Linh Đan, cô gái thông minh và bản lĩnh đã chống chọi với thần Chết đến giờ phút cuối cùng. Những chiếc túi lần lượt được vút xuống chậu lửa theo thứ tự của từng vụ án mạng.

Chiếc túi thứ sáu.

Bách điên cuồng chen lên. Những tấm áo choàng đen đang ám đầy tử khí. Những bộ não bẩm sinh bệnh hoạn bọc kín trong mũ trùm màu đen, hoặc giả đã bị thứ độc dược Blue Eye lập trình biến thành kẻ sát nhân. Cả căn phòng này, lễ tế thần quái đản này, bầy kèn kèn độc ác và tên giáo chủ đáng ghê tởm. Bách sẽ nổ tung chúng bằng một quả bom để rồi thân xác anh cũng thỏa sức được tan thành trăm mảnh. Đầu anh nhúc nhối và trái tim anh thắt nghẹn lại khi kẻ nửa đực nửa cái chạm tay vào chiếc túi thứ bảy. Trái tim của em. Không kẻ nào được đụng bàn tay bẩn thỉu lên đó. Không kẻ nào có quyền được dim em trong

biển lửa. Anh ứa nước mắt và gầm lên một tiếng dữ tợn. Nhưng không ai nghe thấy âm thanh chất chứa căm hờn đang thoát ra từ lồng ngực anh, bởi cùng lúc ấy chuông báo động vang lên dội vào vách hầm chất chứa như tiếng sấm rền. Lũ âm binh nhón nháo. Chúng hoảng loạn thoát ra khỏi căn hầm theo con đường độc đạo đã dẫn chúng tới đây. Bách không bỏ lỡ cơ hội ấy để chen lên trên. Đùng vào lúc anh chạm tay vào chiếc túi sợi gai trên chùm lá hình nón thì bỗng đâu một thứ lạnh toát ép vào họng anh. Khuôn mặt phân chia hai nửa của gã hề đang kề sát và hơi thở bệnh tật của hắn phả vào mặt anh như loài linh cầu ăn xác chết.

- Tao đã biết mày là ai. Tao đã nghi ngờ. - Hắn rít lên. - Phan Đăng Bách. Tao đã để yên cho mày chứng kiến chúng tao mạnh đến thế nào trước khi bắt mày chịu chung số phận với Sun Ra. Nhưng không ngờ mày cản trở chúng tao sớm đến thế. Chúng mày làm rồi. Durga là bất tử. Lord là bất tử. Không ai giết được chúng tao hết. Chúng tao là giống nòi thượng đẳng và sẽ tái sinh. Mày sẽ không thể ngăn cản được sức mạnh của thần Pantanal đang bao phủ thế giới này.

Hắn cứ lải nhải cho đến khi tên áo choàng đen cuối cùng đã rút khỏi căn phòng hành lễ. Họng súng của hắn gí vào cổ họng anh đau điếng. Rồi cảm giác của kim loại lên da thịt anh biến mất, đồng thời hắn nhảy lùi lại một bước. Durga giữ cự li hai mét và vẫn hướng đường đạn về phía anh.

- Đi. - Hắn hất hàm về phía cửa vào.

Bách đành tiến lên phía trước, đi qua cái xác màu đỏ của Sun Ra. Hành lang vắng tanh. Bách nghe thấy tiếng súng nổ và những âm thanh âm ỉ ở trên đầu mình. Khi anh đã quay lại ngã ba với lối cầu thang thông lên đường hầm thứ nhất, kẻ phía sau ra hiệu cho anh bước tiếp vào ngã rẽ tối tăm mà lúc đầu Bách đã tự hỏi nó dẫn đi đâu. Khi anh làm theo ép buộc của hắn, nghĩa là lọt thỏm vào một địa đạo bị bao phủ bởi bóng tối, thì cũng là lúc Bách nghe những tiếng chân rầm rập đang tụt xuống cầu thang. Có lẽ lũ áo choàng đen bị đội đặc nhiệm dồn đuổi không còn con đường nào khác đã buộc phải quay trở lại căn hầm để rồi trước sau gì cũng bị hốt gọn, giống như lũ kiến hoảng sợ quẩn quanh một cái đĩa đang bị nhúng dần vào nước. Durga rít lên giục Bách phải bước nhanh hơn nữa.

- Trước mặt mày có một lối rẽ, ngoặt sang đi.

Bách cố gắng lò dò trong hành lang tối tăm và quả nhiên thấy trán mình đập bụp vào một vách gạch đau điếng. Bóng tối đặc quánh như thể anh bị nhốt kín trong một túi càn khôn đã buộc chặt miệng, và kẻ thủ ác bệnh hoạn thì đang đều đều nện ủng sau lưng. Hơi thở hỗn hển của hắn làm phiền anh và họng súng tàn sát sẵn sàng nhả đạn bất cứ lúc nào. “Mỹ Lâm, anh sắp trở về với em. Chờ anh

thêm chút nữa. Anh sẽ không trở về một mình, anh sẽ khiến linh hồn hắn bị giày vò dưới đáy sâu địa ngục.” Không thể quay lại để nện hàng trăm cú đấm cho tên nửa người nửa ngợm mềm nhũn như một đồng thịt ươn là nỗi khổ sở của Bách trong suốt đoạn hầm dài dài dặc. Những tiếng ồn ào chỉ còn văng vẳng. Hắn đã đẩy anh đi quá xa và giờ thì đội đặc nhiệm còn đang mãi dòn đuôi lũ cuồng sát liêu lĩnh, họ sẽ không hề để ý đến ngách hầm tăm tối này. Tuy nhiên, dường như có tiếng người đang hét lên “Đi lối này”. Có vẻ như đã ai đó phát hiện ra một đường hầm khả nghi. Tim Bách đập mạnh. Durga đang giữ anh làm con tin, và anh sẽ đề nghị các đồng đội không đánh đôi gì hết. Anh sẵn sàng chết cùng với hắn và lũ chuột bọ mặc áo choàng đen.

- Dừng lại. - Durga ra lệnh và Bách thấy hắn đang huỳnh huých vận chuyển một thứ gì đó trong lòng tối.

Đúng lúc ấy thì một quang sáng mờ nhạt xuất hiện, nhưng sự mừng rỡ của Bách nhanh chóng tắt lịm, vì đó là ngọn đèn pin của Durga. Anh kinh ngạc khi một cửa hầm khác được bật mở ngay dưới chân hắn.

- Xuống đi. - Kẻ có giọng lại cái khoát khẩu súng ra hiệu.

Bách tụt xuống trước. Đầu tiên anh nghe thấy tiếng nước chảy róc rách và mùi ẩm ướt của lòng đất xộc vào mũi. Nhưng không khí trở nên thoáng đãng hơn đường hầm bên dưới nhà kho. Ánh đèn lấp loáng phía trên khiến anh nhận thức được rằng mình đang ở trong một ngách hang núi. Durga đã tụt xuống sau lưng anh trước khi kéo sập miệng cửa hầm. Thế là hết. Hy vọng cuối cùng được hỗ trợ từ đồng nghiệp đã tắt ngúm. Sẽ không ai nhận ra cái miệng hầm đó cả, kể cả chó nghiệp vụ. Giờ chỉ còn Bách đối diện với gã chủ tể, và anh sẽ phải tìm cách tiêu diệt hắn trước khi hắn kịp giết chết anh. Hoặc là cả hai cùng chết.

- Đi tiếp đi. - Durga ra lệnh, giọng nói lúc này mới trở nên điên giận, có lẽ vì công cuộc phục sinh quan trọng của hắn đã bị đổ bể sau bao thời gian và công sức sắp đặt kế hoạch.

Dưới ánh sáng lờ mờ của cây đèn pin, Bách thấy mình đang bước đi trong lòng đá và nước từ những kẽ nứt nào đó chảy róc rách dưới chân như một dòng suối. Khu địa đạo bí mật này đã được đào thông xuống một hang đá tự nhiên. Vậy mà cả huyện Hồ Tháp, không ai biết đến nơi này, dù nó không hề xa khu dân cư đông đúc của họ.

- Nước chảy từ mạch ngầm thông với hồ chân tháp. Mà đang ở dưới lòng hồ đây, có biết không hả? - Durga khinh khỉnh như thể hắn là một thám hiểm gia đáng gờm còn Bách đóng vai một nhà báo hạng bét đi theo để quan sát rồi về viết bài, và giờ anh đang mắt tròn mắt dẹt thán phục. - Không ai biết đến nơi này, kể cả lũ cảnh sát chó săn bạn mày nữa. Mà làm sao chúng biết được, lũ

động vật hạ đẳng tự coi mình là giống người ấy. Chúng không biết ta là ai, ta mạnh mẽ đến thế nào.

- Tao biết mày, Nguyễn Trí Hữu, người sinh ra ở làng Hồ Tháp.

Cái tên được phát ra từ giọng nói bình thản của anh quả nhiên giống như một tràng sấm thui vào màng nhĩ kẻ đang áp tải. Bách thấy bước chân hẳn dừng lại trong khi anh vẫn đều bước trên dòng chảy lạnh toát. Không gian chỉ còn tiếng nước tí tách và nhịp ủng của Bách rào rào lên mặt đá.

- Mày nói gì Phan Đăng Bách? - Giọng lại cái của hắn nghệt lại như một con vật mắc bẫy trong hốc đất.

- Tao nói, mi đã bị lú lẫn rồi, sự hận thù đã khiến đầu óc mi u mê, tối tăm và bệnh hoạn. Nguyễn Trí Hữu, mi là đứa trẻ đã được Vũ Phương Vinh nhặt về từ làng Hồ Tháp.

“Người đã sinh ra mi từng là bạn chiến trường của hắn. Ông ấy đã từng cứu sống hắn, nên sau khi cha mi mất vì những bệnh tật của tàn dư chiến tranh và vợ ông ấy cũng đi theo chồng không lâu sau đó thì hắn đã nhận mi về nuôi trong sự biết ơn mừng rỡ của cả họ tộc đói nghèo ở làng Hồ Tháp. Nhưng rồi sự làm phúc nhanh chóng trở thành cái vỏ bọc cho việc nuôi dưỡng một nô lệ tình dục. Hàng ngày hắn bóc lột đứa trẻ mới 10 tuổi bằng những hành vi dục tính bệnh hoạn, cuồng dâm và tàn bạo. Con trai của người đã cứu mạng hắn trở thành một vật nuôi bị giam cầm trong bốn bức tường, không được đi học và giao tiếp. Bà Phùng Hương Giang, vợ hắn, đã từng bí mật chứng kiến cảnh chồng bạo hành con trai của bạn mà đành bất lực trong câm lặng. Hơn nữa bà ta còn ôm theo nỗi căm ghét đứa con trai đã cướp đi sự quan tâm của chồng mình với vợ, vì hàng ngày hắn cha có niềm vui khoái lạc duy nhất trong những màn tính dục bạo lực của một kẻ mắc bệnh huyễn nhĩ. Một con bệnh Pedophilia đã mất hết tính người. Và chính từ sự bệnh hoạn phi nhân tính của hắn đã sản sinh ra một con quái vật, là mi. Sau một lần bị lạm dụng đến thừa sống thiếu chết, mi đã bị vợ hắn vứt ra ngoài đường vì bà ta được chồng giao nhiệm vụ chăm sóc cho mi khỏe lại mà không được phép đưa mi đến bệnh viện. Mọi nỗi uất ức dồn đọng đi đến một hành động tức thời là rũ bỏ mi. Sau đó bà ta bị chồng đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, không phải vì tiếc thương mi mà vì lo lắng xác chết của mi sẽ bị người ta phát hiện và rồi các điều tra viên vào cuộc chân tướng của hắn sẽ bị lộ tẩy. Nhưng mi không chết, mi may mắn được một người đàn bà chết chồng tốt bụng giàu có bắt gặp đang nằm bên vệ đường. Bà ta nuôi mi, trong sự phản đối của những đứa con khác, nhưng vẫn dành cho mi toàn bộ tình thương mà không biết rằng mình đang nuôi nấng một khối căm thù ngùn ngụt. Sau đó bà ta sang Estonia định cư theo người chồng mới cưới, mang theo duy nhất một con nuôi, trong khi những đứa con đẻ đã trưởng thành thì ở lại. Mi được nuôi dạy tử tế, đã theo tới đại học ngành mỹ thuật. Sự tồn tại của bà phần

nào kìm chế con quái vật đã bị Vũ Phương Vinh làm cho méo mó nhân cách. Nhưng rồi bà cũng nhanh chóng chầu Trời, trả lại mi nguyên vẹn cho cuộc đời, để mi hiện hình là một kẻ thù của đồng loại. Những ám ảnh kinh hoàng của sự lạm dụng thời thơ ấu đã để lại dày đặc những vết sẹo trên cơ thể mi, cùng một nỗi căm thù bệnh hoạn đối với những hành vi tình dục. Mi căm thù nhân loại, những kẻ mà mi cho rằng sinh ra đã có tội vì mang mã gene ham muốn từ trong trứng, căm ghét số đông hàng ngày vẫn coi duy trì nòi giống là một bình thường như cơm ăn nước uống. Mi không có ai để yêu thương, cũng không còn ai yêu thương mi, vì người duy nhất mi tạm tha thứ là bà mẹ nuôi thì bà ta đã mất lâu rồi. Mi tự cho mình là một người vô tính trong sạch và thuần khiết, kỳ thực là một não bộ bệnh tật cần được điều tra. Mi là kẻ rối loạn tâm lý khó được thông cảm nhất mà chúng ta từng biết.”

- Đúng vậy. Mà giỏi lắm, Phan Đăng Bách. - Giọng tên đồ tể đã khản đặc sau lưng anh.

Bách không biết hang đá này sẽ kết thúc ở đâu? Nơi nào mới là của hang? Anh và kẻ áp tải cứ chậm chậm đều bước như một đoàn diễu hành kỳ lạ khi mà cả hai kẻ mặc áo choàng đen đều muốn giết chết người kia ngay lập tức.

- Tại sao mày biết tất cả những điều đó? - Kẻ mang tên Johnny Huỳnh dường như hụt hơi vì chặng đường dài, hay vì những hồi ức bi thảm đang được kẻ đi trước gọi lại như những thước phim quay chậm.

Vũ Phương Vinh đã bị bắt, sau khi xác chết bị cắt cụt đầu của thằng Diễn, người tình của vợ hắn được tìm ra. Có đầy đủ chứng cứ để khẳng định anh em hắn có liên quan đến việc này. Tất nhiên chúng ta đã phải rất nỗ lực mới khai thác được thông tin từ hắn về mi, vì hắn không đời nào thú nhận cái bản chất bệnh hoạn đã được che giấu hoàn hảo trước công chúng suốt mấy chục năm. Chúng ta đã phải đưa ra mọi bằng chứng rằng mi đã lệnh cho các tín đồ của giáo phái giết dần giết mòn tất cả những cô bạn gái của Vũ Phương Đăng. Một mũi tên trúng hai đích. Mi vừa khiến Vũ Phương Đăng hóa điên và đau khổ đến chết khi chứng kiến những người yêu mình lần lượt ra đi, vừa thu hút mọi hướng nghi ngờ của cảnh sát về phía hắn. Sau khi giết chết Linh Đan, mi phát hiện ra những trò hù dọa của cô gái qua những gì còn lưu lại trên máy tính cá nhân, vì cô ấy cũng như cảnh sát đã nghi ngờ Vũ Phương Đăng là kẻ giết người. Mi đã lợi dụng chính điều đó để khủng bố, hù dọa Vũ Phương Đăng qua điện thoại. Cú điện thoại mà tao đã nói mấy được vài giây, chính là mi ở đầu dây bên kia. Cũng chính mi chủ động yêu cầu Trần Hồng Kim tiếp thị Mắt Xanh cho Vũ Phương Đăng để đầu độc tinh thần hắn trọn vẹn trước khi lôi kéo hắn vào vụ án mạng không thành, khi ám thị thôi miên khiến hắn phải tham gia bắt cóc cô bé Thiên Kim. Mi chủ động cho một kẻ ngu ngốc như Vũ Phương Đăng để lại toàn bộ dấu vân tay nhằm mục đích cuối cùng là đưa hắn vào ghế tử hình khi quy hướng điều tra tất cả các vụ án mạng vào một đối tượng tình nghi duy nhất là

Vũ Phương Đăng. Một công đôi việc đúng không Nguyễn Trí Hữu, mi vừa đạt được mục đích tế thần để ma mị lũ tin đồ đã bị lú lẩn vì độc dược, vừa trả thù được kẻ khiến mi ôm hận đến chết bằng đòn tàn khốc nhất là khiến cho đứa con trai độc nhất của hắn bị hành hạ tinh thần đến điên dại rồi cuối cùng chết thảm vì một án oan mà hắn không có tội.

Bách dừng bước và quay lại nhận thẳng vào ánh đèn pin chói lòa. Bóng đen của hắn mờ ảo sau quầng sáng như một linh hồn đen tối vừa bị bật ra khỏi xác chết trong một bộ phim kỹ xảo. Họng súng đặt song song với cây đèn.

Nguyễn Trí Hữu, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho mi vì những ghê tởm mi đã làm.

- Mà mày muốn nhắc đến Mỹ Lâm ư? - Hắn cười khan, và điệu cười của hắn đang chìm anh xuống bề sâu của địa ngục. - Mỹ Lâm, cô ta không hoàn hảo và thuần khiết như những gì mày nghĩ đâu. Cô ta là một thành viên của giáo phái. Mỹ Lâm là kẻ phản bội mang nhiều tội lỗi nhất trong lịch sử sáng thế của thần Pantanal. Cô ta chấp nhận ái tình bản thủ của lũ kẻ Người, hơn nữa lại còn là với một cảnh sát, kẻ thù của chúng ta. Cô ta bí mật thông báo cho mày biết để ngăn cản cuộc thu thập cuối cùng cho buổi lễ tế thần Pantanal. Tất nhiên chúng ta phải lấy trái tim của cô ta để thế vào đó. Vậy mày muốn Mỹ Lâm có một cái chết nhẹ nhàng, ngọt lịm hay phải chịu chung số phận từng xẻo như Sun Ra.

- Đồ con hoang bệnh hoạn, tao sẽ giết chết mày.

Bách nhảy xổ vào họng súng như một kẻ đã mất hết lý trí. Anh nghe thấy tiếng nổ kèm theo một vết nhói buốt, nóng bỏng đang xuyên thủng lồng ngực. Anh thấy đường đạn tiếp tục hướng về phía mình, và trước khi chìm sâu vào một vùng bông bênh tằm tối của đại dương băng lạnh, anh nghe thấy một tràng nổ khác nữa, và loáng thoáng giọng nói của Tú đen lưng bùng trong ảo giác khi Bách đã đi đến nửa đường hầm bắc ngang giữa sự sống và cái chết. Anh nhìn thấy Mỹ Lâm, ngọt ngào với nụ cười trong sáng và thuần khiết của một thiên thần. Anh bật khóc: “Trái tim của em, anh đã mang về đây rồi, để trả lại cho em”. Mỹ Lâm giơ tay chờ đợi, anh chói với, anh cố gắng chạm vào da thịt quen thuộc của cô mà không thể. Có thứ gì đó lại tiếp tục rút anh ra khỏi cô một cách thô bạo, dưới hình dạng hai bàn tay to khỏe và thô ráp.